

Sygn. akt XXIII Ga 913/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SO Paweł Kieta SO Alicja Dziekańska
Protokolant:	Prot. sąd. Rafał Artymiuk

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko P. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt IX GC 4355/14

oddala apelację.

SSO Alicja Dziekańska	SSO Renata Puchalska	SSO Paweł Kieta
-----------------------	----------------------	-----------------

Sygn. akt XXIII Ga 913/16

UZASADNIENIE

Powód K. K. w pozwie przeciwko P. Ż. domagała się zasądzenia:

- 10.214 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 21 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 178,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
- 524,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;

4. 19,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
5. 262,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W sprzeciwie P. Ż. wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w całości, oddalenie powództwa, nadto o zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Wyrokiem z 22 października 2015 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda 10.214 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 21 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, 178,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, 524,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, 19,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, 262,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 czerwca 2014 r. do zapłaty. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda 2.977 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 6.032 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód jest przedsiębiorcą, który zajmuje się wykonywaniem mebli na zamówienie. Pozwany zwrócił się do powoda, który realizował już jego prywatne zlecenia, o wykonanie mebli stanowiących wyposażenie sklepu obuwniczego. W oparciu o projekt przygotowany na zlecenie pozwanego przez pracownię T. (...) powód przygotował ofertę na łączną kwotę 80.400 zł netto. Pozwany wynegocjował, decydując się na zmianę materiału, że powód wykona zamówienia tj. regały pomiędzy lustrami, regały przy zapleczu, zabudowę na zapleczu, szafki przy witrynie, kubiki, ladę za kwotę 72.000 zł netto, tj. 88.560 zł brutto. Rozliczenie miało następować na postawie częściowych faktur VAT. Powód 2 sierpnia 2013 r. wystawił fakturę nr (...) r. na 36.900 zł brutto, którą pozwany opłacił. 16 września 2013 r. powód wystawił drugą fakturę (...) na kwotę 36.900 zł. Na poczet której pozwany 3 października 2013 r. zapłacił 17.000 zł, a 20 grudnia 2013 r. 8.666 zł. W trakcie realizacji zakres zamówienia uległ pewnym zmianom, co nie budziło wątpliwości stron, jednak okazało się, że pozwany bazując na wizualizacji oczekiwał, że powód wykona również drzwi na zaplecze oraz lustro pomiędzy regałami, stanowiące fronty mających zostać umieszczonych pomiędzy nimi, na ścianie, półek. Powód, w związku z rozszerzeniem zamówienia powiększył ostatnią fakturę o ceny „luster” i drzwi i wystawił na zakończenie rozliczenia 10 października 2013 r. trzecią fakturę (...) na kwotę 18.942 zł. Na poczet tej faktury 21 października 2013 r. pozwany zapłacił 10.000 zł. W związku z tym, że pozwany negocjował, a panowie pozostawali w dobrych stosunkach, powód zdecydował się na ustępstwo i zgodził się na to, że koszt lustrzanych frontów zostanie poniesiony przez niego w uzgodnionej cenie, natomiast drzwi miały zostać wykonane za dodatkową opłatą. Ostatecznie strony ustaliły, że cena zostanie powiększona o koszt drzwi. Powód wycenił drzwi na kwotę 2.214 zł, całość zamówienia wyniosła 90.774 zł. W związku z tym powód wystawił faktury korygujące nr (...) do faktury (...) na kwotę 35.874 zł, nr (...) korygująca ostatnią fakturę nr (...) do kwoty 18.000 zł. Łącznie pozwany uiścił na poczet zamówienia powodowi 80.560 zł. Na rozprawie 20 października 2015 r. pozwany uznał żądanie powoda do kwoty 6.032 zł.

Sąd Rejonowy zważył, że spór dotyczył zakresu zamówienia oraz ceny jaką strony ostatecznie uzgodniły za wykonanie dzieła. W ocenie Sądu powód wykazał, że zakres łączącej go z pozwanym umowy uległ rozszerzeniu w toku realizacji. Okoliczność, iż pierwotnie w jej zakres nie wchodziły drzwi i lustrzane fronty potwierdzili świadkowie, co koresponduje z wystawieniem przez powoda trzeciej faktury na kwotę wyższą niż strony początkowo ustaliły. Prowadzenie rozmów, negocjacji już w toku wykonywania dzieła, a nie jak twierdzi pozwany przed przystąpieniem do jego realizacji, koresponduje z wystawieniem faktur korygujących, co weryfikuje twierdzenia powoda, o tym, że zgodził się na wykonanie „luster” w ramach pierwotnej ceny, natomiast za drzwi pozwany zobowiązał się zapłacić. Dodatkowo wskazują na to podane w treści przelewów realizowanych przez pozwanego numery faktur na poczet których pozwany dokonywał wpłat. Pozwala to ustalić, że strony takie właśnie uzgodnienia poczyniły, bowiem ostatnia faktura po korekcie opiewała na kwotę 18.000 zł i została przez pozwanego opłacona w całości. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w tej części w jakiej wskazał, że dowolnie wpisywał tytuł przelewu, bowiem wszystkie przelewy, których dokonywał były zawsze przypisane do konkretnych faktur.

W ocenie Sądu Rejonowego powód sprostał swoim obowiązkom dowodowym i wykazał zasadność żądania objętego pozwem. Sąd wskazał przy tym, że pozwany w toku niniejszego postępowania nie zaoferował żadnego dowodu, z którego wynikałby odmienne wnioski.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda kwotę ponad 6 032 zł. tj. 4 182 zł. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i niezgodną z zasadami logiki ocenę dowodów:

a) zeznań świadków B. T. i P. S. poprzez przyznanie zeznaniom waloru wiarygodności w przedmiocie ustalonego przez strony sporu zakresu zamówienia, którego realizacji podjął się powód a ponadto w przypadku zeznań B. T. uznanie tych zeznań za w pełni obiektywne i wiarygodne,

b) zeznań powoda poprzez przyznanie im waloru wiarygodności i ustalenie, że strony spory uzgodniły, iż wykonanie drzwi w lokalu użytkowym przy ul. (...) w W. prowadzących na zaplecze zostanie wykonane za dodatkową zapłatą,

c) dokumentu w postaci faktury VAT o nr (...) poprzez przyjęcie, że faktura VAT stanowi dowód na okoliczność wyrażenia przez strony zgody na obciążenie pozwanego kosztami zamontowania drzwi prowadzących na zaplecze sklepu (...) położonego przy ul. (...) w W.,

d) dokumentów w postaci potwierdzenia przelewów na kwotę 18 000 zł. tytułem faktury o nr (...) poprzez przyjęcie, że wskazanie przez pozwanego w tytule przelewu numeru faktury oznacza uznanie roszczenia w kwocie wskazanej na fakturze, a tym samym wyrażenia zgody na wykonanie prac dodatkowych za kwotę określoną na fakturze.

2) naruszenia art. 6 k.c. poprzez przyjęcie za udowodnioną wysokość roszczenia powoda ponad kwotę uznaną przez powoda tj. kwoty 4 182 zł.

Wobec powyższego pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w tym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Właściwa jest również dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna, którą Sąd Okręgowy w całości aprobuje.

Żaden z zarzutów podniesionych w apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym zakresie wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, zgodnie z treścią art. 233 k.p.c., dokonując wszechstronnej analizy wszystkich dowodów wysunął logiczne i prawidłowe wnioski. Zdaniem Sądu II instancji przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie nasuwa wątpliwości i nie ma podstaw do uznania, iż nie uwzględnia ona własnych przekonań Sądu, jego wiedzy, doświadczenia życiowego, wymagań prawa procesowego czy reguły logicznego myślenia; według nich Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonał wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odniósł je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd prawidłowo ocenił zeznania świadków oraz dokumenty przedstawione przez powoda wskazując, że powód wykazał zasadność roszczenia.

Z całokształtu materiału dowodowego w tym z zeznań świadków wynika, że po pierwsze powód wykonał dzieło zamówione przez pozwanego w sposób zgodny z umową, a ten odebrał je bez zastrzeżeń. Po drugie powód wykazał, że pierwotnie strony ustaliły, że wynagrodzenie za zamówione dzieło będzie wynosić 72 000 zł netto, z uwagi jednak na nieuwzględnienie w kosztorysie drzwi i luster, wynagrodzenie podlegało podwyższeniu. W efekcie końcowym po dokonaniu częściowych upustów wynagrodzenie całkowite za dzieło wyniosło 90 774 zł brutto. Pozwany natomiast dokonał zapłaty 80 560 zł. Pozwany zaprzecza aby zgodził się na podwyższenie wynagrodzenia. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego wynika, że pierwotny kosztorys nie uwzględniał takich elementów jak drzwi i lustra. Wprawdzie były one przedstawione na wizualizacji, ale nie były zawarte w kosztorysie jako elementy, które zostaną wykonane przez powoda. Wynika to z samego dokumentu „oferta na wykonanie mebli” (k. 54) oraz z zeznań świadków B. T. oraz P. S.. Pierwszy z nich jak wskazał, miał dostęp do korespondencji stron oraz brał udział w procesie negocjacji pomiędzy stronami. Świadek sporządzał projekt wykonawczy na podstawie, którego dzieło wykonywał powód. Świadek zatem posiadał wiedzę, co do zakresu zamówienia mianowicie, które elementy miały zostać wykonane przez powoda, a które były jedynie elementem wizualizacji. Powyższe potwierdził również drugi świadek P. S., który pracował z powodem i jak wskazał nie zajmowali się wykonywaniem luster. Był on też świadkiem rozmowy, w której strony ustalały wykonanie dodatkowych prac. W konsekwencji należy wskazać, że powód przedstawił materiał dowodowy, z którego wynika, że strony zmieniały zakres prac, w stosunku do początkowego, co w oczywisty sposób wiązało się z ze zmianą wynagrodzenia. Nie uzasadnione są twierdzenia pozwanego, że zeznania świadków są niewiarygodne, w szczególności B. T., bowiem jest on stroną postępowania w innej sprawie przeciwko pozwanemu. Wprawdzie nie jest to okoliczność obojętna, jednakże Sąd zawsze ocenia dowody i odnosi go do pozostałego materiału dowodowego. W niniejszej sprawie natomiast całokształt materiału dowodowego potwierdza twierdzenia powoda. Twierdzenia pozwanego są odosobnione i stanowią polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym. Niewiarygodne jest również twierdzenie pozwanego, jakoby powód odstąpił od dochodzenia dodatkowego wynagrodzenia, jest to sprzeczne z regułami logiki oraz zasadami doświadczenia życiowego. Skoro przedsiębiorca wykonał dzieło należyście, a pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, odstąpienie od części wynagrodzenia za jego wykonanie wydaje się niewiarygodne.

Rację ma również Sąd Rejonowy twierdząc, że pozwany dokonał częściowych wpłat z tytułu dochodzonych faktur co wynika z tytułów przelewów. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, z których by wynikało, że nie uznaje pozostałych roszczeń wynikających z faktur VAT. Dokonał natomiast częściowych płatności na ich poczet. Można zatem przypuszczać, jak wskazał Sąd Rejonowy, że nie miał zastrzeżeń co do ich wysokości.

Wskazać przy tym należy, że powód podolał ciężarowi dowodowemu przedstawił bowiem dowody z dokumentów oraz z zeznań świadków. Pozwany natomiast poza głośnymi twierdzeniami nie przedstawił dowodu na poparcie swoich twierdzeń.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Okręgowego roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie, wykazał on bowiem, że wykonywał on umowę należyście za co przysługuje mu wynagrodzenie zgodnie z zawartą przez strony umową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

SSO Alicja Dziekańska SSO Renata Puchalska SSO Paweł Kieta